

Automatický obraz jako překlad jenomenality přirozeného světa

Prostřednictvím chápání fotografického obrazu jako specifického "překlada" způsobu zjevování jsoucího se autor snaží vysledovat základní tendence zjevování, které toto médium vnáší do přirozeného světa samého jakožto jeho součást. Navazuje na kritiku novověkého chápání bytí jako před-stavenosti před subjekt a v jistých ohledech spatřuje paralelu mezi problematikou novověkého repraesentatio a problematikou obrazu. Kritikou pojetí V. Flussera se práce (prozatím negativně) distancuje od možnosti eliminace tělesnosti a nedisponovatelnosti smyslu prostřednictvím automatického obrazu (vzhledem k tomu, že toto pojetí zůstává určeno právě výkladem jsoucího jako před-mětu). Práce se pak obrací k charakteru prostoru obrazu, tj. k jeho vlastnímu médiu zjevování, jež je určeno zejména perspektivní projekcí: ta eliminuje tělesnost vnímatele i světa a tím otevřenost pole zjevování, avšak nutně zachovává topologickou dimenzi obrazu, do něj přenášenou z žitého prostoru, resp. světa. Popisem Merleau-Pontyho pojetí "vertikálního bytí" se autor pokouší vysledovat vztah mezi topologickým uspořádáním pole zjevování a chiasmatem vněmových perspektiv. Toto křížení otevírající bytí, vydobyté v médiu piktorálního prostoru fotografického obrazu, pak podle autorova názoru uschopňuje ono médium k vyvázání se z pouhého funkčního a zplošťujícího před-stavování jsoucího, které mu jinak zůstává zákonitě vlastní.